

Titlu original (eng.): Finding true love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WALKER, LUCY

Regăsirea speranței / Lucy Walker

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-320-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

LUCY WALKER

Regăsirea speranței

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăță să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei

Capitolul 1

Drumul părea să străbată la nesfârșit zona mlăștinoasă, dar pentru Jane nu era doar un peisaj magnific, ci ținutul ei natal. Îi stârnea imaginația și-i amintea lucruri la care nu se mai gândise de mult. Șesul se întindea cât vedeai cu ochii și ea zâmbea ca un copil, imaginându-și că mai departe nu mai exista decât universul.

Din cauza căldurii, pământul era acoperit de aburi ce pluteau peste buruieni și numeroasele soiuri de ferigă, printre care se zăreau câmpurile de orz și panglicile albastre ale râulețelor. Din loc în loc se zăreau aflorimente, locuri unde rocile din subsol apăreau la suprafață din cauza eroziunii.

Mlăștina - sau landa, cum i se mai spunea - nu înceta s-o fascineze. Acum, însă, tânăra femeie recunoștea că gândurile o distrăgeau să admire ca altădată frumusețea din jur.

Trecuseră doi ani de când îl văzuse ultima dată pe Gavin, în ciuda faptului că amândoi trăiau și munceau în Londra, la distanță relativ mică unul de celălalt. Problema era că ea nu se simțise în stare să se poarte într-un mod civilizat. Despărțirea lor fusese dureroasă și nu voia să

redeschidă răni care abia începuseră să se închidă.

Jane se întreba ce părere va avea mătușa Gaby despre Peter și admise că se temea să afle, deoarece bărbatul era foarte diferit de membrii familiei Blair. În realitate, femeia era mătușa lui Gavin și mama vitregă a lui Jane. Lui Gavin îi fusese și mamă și tată mulți ani, deoarece părinții lui locuiau în străinătate. Asta făcuse ca relația lor să fie mai apropiată decât era cea a lui Gavin cu propria mamă.

Gabrielle Drummond se numise Blair înainte să se mărite cu tatăl lui Jane. La zece ani, copilei îi fusese greu să accepte o mamă vitregă și urmând exemplul lui Gavin, îi spunea mătușă. Din fericire, se atașaseră imediat una de cealaltă și fițița începuse s-o iubească pe femeia mignonă și veselă chiar mai mult decât pe cea care-i dăduse viață și a cărei amintire începea să pălească. Datorită lui Gaby, depășise durerea pierderii mamei și avusese o copilărie fericită.

La început, Gavin n-o plăcuse. Avea deja cincisprezece ani și se bucura de întreaga atenție a mătușii când venea acasă de la școală, dar în cele din urmă se obișnuise cu prezența ei și-și petreceau vacanțele împreună, explorând împrejurimile. Băiatul cunoștea de mic mlaștinile și nu pregeta s-o învețe pe Jane tot ce știa. Din nefericire, tatăl fetei și-a pierdut viața într-un accident de mașină la doar un an după ce se recăsătorise cu mătușa Gaby, iar aceasta și nepotul ei au devenit din momentul acela întreaga lume a copilei.

În urmă cu doi ani și jumătate, când Jane avea douăzeci și unu de ani, mătușii i se împlinise cel mai frumos vis: tinerii o anunțaseră că vor să se căsătorească. Șase luni mai târziu, se despărțiseră însă din cauza unor divergențe și pusese rădăcină capăt logodnei. Jane scrâșnea și acum din dinți când își amintea cum apăruse în viața lor Ellen Dray.

Femeia care înainte de căsătorie se numise Dunn, locuise mare parte

din viața ei la Ferma Dart, aflată la doar un kilometru distanță de Pendart și reprezentase mereu un pericol pentru Jane, dar nu realizase decât atunci când fusese prea târziu. Ellen se căsătorise foarte tânără și plecase să locuiască în străinătate cu soțul ei, nu înainte de a încerca să atragă atenția lui Gavin și să-l facă s-o placă mai mult decât pe Jane. Renunțase doar când Gavin părăsise Pendart pentru cariera de actor, ceea ce se dovedise de bun augur. După doi ani, Ellen revenise în Anglia, de această dată ca văduvă. Avea un fiu și era mai hotărâtă ca oricând să-l prindă în mreje pe Gavin.

Fusese enervant de patetică și de stăruitoare, ochii ei albaștri reflectând un tragism care o făcea să pară neajutorată. Gavin era, după spusele ei, singurul la care putea apela, iar bărbatul nu fusese capabil să reziste. Tatăl ei nu-i lăsase decât vechea fermă, iar proprietățile răposatului ei soț erau implicate în încurcături legale și ea îl convinsese că apela la el doar de dragul fiului ei.

Gavin o crezuse și nu numai că o ajutase financiar, dar dedicase mult timp și atenție văduvei. În cele din urmă, Jane nu mai rezistase și protestase, dar bărbatul o acuzase de gelozie.

Îi reproșase că este egoistă și insensibilă, și când situația se înrăutățise, ea scosese de pe deget frumosul inel de logodnă cu safire și diamante, i-l înapoiase și apoi plecase, declarând că nu vrea să-l mai vadă vreodată.

Erau amândoi prea mândri ca să facă primul pas spre reconciliere, iar timpul trecuse pe nesimțite. În acești doi ani, Jane îl întâlnise pe Peter. Ca o coincidență bizară, acesta îl cunoscuse pe Gavin în cadrul unei întâlniri de afaceri. În afara faptului că Gavin devenise un actor bine cunoscut, moștenise o mare parte din afacerea tatălui său și avea interese în unele Companii, una dintre acestea fiind deținută de tatăl lui Peter. La rândul lui, cel din urmă făcea parte din consiliul de conducere, astfel că cei doi bărbați se întâlneau periodic.

Jane se uită la bărbatul aflat la volan și se întreabă care erau sentimentele ei față de el. De când se despărțise de Gavin era mult mai precaută când venea vorba despre relațiile sentimentale, dar bărbatul recunoscuse cu sinceritate ce simte pentru ea și Jane știa că mai devreme sau mai târziu trebuia să ia o decizie în legătură cu viitorul lor.

Era deseori ispitită să-i compare pe cei doi bărbați din viața ei, dar nu era deloc simplu deoarece erau complet diferiți.

Gavin era brunet, avea o masculinitate aproape primitivă, era încrezător în sine, expresia chipului lui se schimba la fel de des ca dispoziția, ochii lui verzi fiind mereu plini de viață și avea un simț al umorului care devenea uneori malițiozitate.

De cealaltă parte, Peter era pe atât de blond pe cât era Gavin de brunet, avea ochi albaștri - nici pe departe atât de plini de viață - și era foarte rezervat. În ciuda tinereții lui, avea severitatea și atitudinea specifice oamenilor de afaceri siguri pe ei și glumea rareori. Tânăra femeie recunoștea că nu-l cunoștea atât de bine și că poate ar fi fost înțelept să se gândească serios înainte să accepte o posibilă logodnă. Asta și precauția de care dădea dovadă după despărțirea de Gavin o făceau să ezite.

I-ar fi plăcut ca mătușa Gaby să-l accepte pe bărbatul care o ceruse de soție, dar din moment ce nu era Gavin, mătușa nu va fi ușor de convins. Jane realizează suspinând că primul lucru care nu-i va plăcea la el era seriozitatea lui permanentă.

Sesizând că e preocupată, Peter Firth întoarse capul și-i zâmbi. Jane

făcea bărbatului să zâmbească nu numai pentru că arăta incredibil de bine, ci și pentru felul ei de a fi, deschis și prietenos.

Chipul ei oval avea trăsături perfecte. Părul roșcat-arămiu se ondula în jurul obrazilor până pe umeri, iar ochii verzi erau mărginiți de gene dese și negre. Tenul perfect îl acoperea cu o urmă de fard numai vara, când îi apăreau pistrii.

Peter o considera încântătoare și-i repeta cât de norocos fusese că o întâlnise. Fusese invitat la ceea ce crezuse că va fi o mică petrecere organizată pentru pomovarea unor produse și avusese plăcuta surpriză s-o întâlnească pe Jane. Au vorbit mult, fără să menționeze scopul pentru care fusese organizată petrecerea și au descoperit că se simt bine împreună. A fost și un moment mai ciudat când Peter a menționat numele lui Gavin, iar Jane i-a spus că avuseseră o relație și că la un moment dat fuseseră logodiți. Bărbatul tăcuse jenat, dar tânăra femeie îl asigurase că n-o deranjează să vorbească despre el.

— La ce te gândești? o trezi Peter din reverie, făcând-o să zâmbească.

— Acesta este căminul meu și sunt emoționată de fiecare dată când mă întorc acasă. Trebuie să recunoști că e unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ!

— Dacă spui tu...

De această dată Jane era și mai emoționată, pentru că deși mai fusese acasă de câteva ori în ultimii doi ani, era prima dată când îl aducea pe Peter sau un alt bărbat cu ea și nu știa cum va reacționa mătușa Gaby. Pentru ea, orice bărbat ar fi un palid substitut pentru Gavin, motiv pentru care îl va judeca aspru.

Un indicator ce arăta ciudat în pustietatea aceea arăta direcția către Penford și Jane zâmbi involuntar. Acolo, pe malul râului din apropiere o ceruse Gavin de nevastă. Stăteau amândoi cu picioarele în apă, se bălăceau

ca doi copii și cântau sub razele blânde ale soarelui. Apoi, se duseseră împreună la magazinul de bijuterii din Penford ca să cumpere inelul de logodnă și se amuzaseră când bătrânul vânzător nu-l recunoscuse pe Gavin, care devenise celebru.

– Rămân pe drumul acesta? o întrebă Peter, întrerupându-i amintirile.

– Nu, virează după piatra aceea de hotar.

El nu vorbi un timp, atent să urmeze instrucțiunile ei și conducând precaut pe drumul de țară.

– Jane, ești sigură că sunt binevenit? o întrebă la un moment dat, la fel de îngrijorat ca ea. Mă refer la mama ta vitregă... Mătușa Gaby nu se va supăra că m-ai invitat aici?

– Bineînțeles că nu! I-am spus că vreau să te cunoscă și a răspuns că poți să vii și să stai cât dorești. Musafirii n-au deranjat-o niciodată, deoarece îi place compania oamenilor.

– Mă simt ca un viitor soț care este adus să primească încuviințarea parentală. Sper să trec testul...

Jane ezită, întrebându-se cum să-i spună că mătușa Gaby habar n-avea cât de serioasă e relația lor, deși fiind o femeie inteligentă începuse să-și dea seama.

– Eu... nu i-am spus nimic despre... Ei bine, despre cererea ta în căsătorie, recunosc eu făcându-l să se încrunte. M-am gândit că ar fi mai bine s-o fac când suntem față în față, nu la telefon. Mă înțelegi, nu?

– Înțeleg, draga mea, zise el, că trebuie să fiu acceptat mai întâi. Am dreptate?

– Nu, Peter, nu e vorba despre asta, se grăbi ea să spună, privindu-l cu reproș și întrebându-se dacă îl deranjase reticența ei. Numai că... nu știu exact ce simt în legătură cu asta și nu vreau să-mi iau un angajament înainte să fiu absolut sigură.

– Da, bineînțeles că nu vrei, Jane, încuviință el. Îmi pare rău dacă te-am pus într-o situație neplăcută. Trebuia să-mi fi dat seama că după experiența pe care ai avut-o, mășori de zece ori înainte să tai o dată. În aceste circumstanțe, este de înțeles.

– Ceva de genul ăsta, admise ea cu precauție.

Îi povestise într-o oarecare măsură de ce se despărțise de Gavin, dar nu intrase în detalii. Era o problemă personală și încă nu se simțea atât de apropiată de el încât să-l lase să înțeleagă ce o îndurerase atât de mult.

– Abia aștept s-o cunosc pe mama ta vitregă. Pare o femeie extraordinară din ce mi-ai povestit despre ea.

– Vei vedea, aprobă ea cu căldură. Este minunată, și atât eu cât și Gavin, îi datorăm mult.

Cât de ciudat și de tulburător era că de fiecare dată se asocia cu fostul ei logodnic...

– Ați crescut împreună, tu și cu Gavin?

Jane ezită. Nu-i era ușor să vorbească despre timpurile trecute și mai ales despre Gavin, dar nu amărăciunea o făcea să ezite, ci un soi de timiditate.

– Când am sosit la Pendart aveam zece ani. Ne-am petrecut toate vacanțele cu mătușa Gaby și uneori veneam acasă și la sfârșitul săptămânii. Aici, era acasă pentru amândoi.

– Cred că e remarcabilă dacă a avut grijă de voi. Nu multe femei ar fi făcut ce-a făcut ea.

– Ne iubește, zise simplu Jane.

– Sunt convins; abia aștept s-o cunosc. O voi iubi în primul rând pentru ceea ce a făcut din tine, draga mea, zâmbi el.

– O vei iubi, îl asigură ea. Toată lumea o iubește.

Peter râse nervos, tânăra femeie observând că strânsese volanul atât de

tare încât i se albiseră încheieturile degetelor.

- Am impresia că e mai important să mă placă ea pe mine.
- Bineînțeles că o să te placă! Și ea, și unchiul Robert.
- Unchiul Robert? Mai locuiește și altcineva aici?
- Da, unchiul, râse ea. Nu trebuie să te temi, n-o să te mănânce. Este foarte dulce și-l plac mult.
- Oh, desigur... Vorbești despre sir Robert Blair, președintele consiliului de administrație al "Blair Industries" și tatăl lui Gavin, zise el ca pentru sine.
- Așa e. Cum ți-am mai spus, promit că n-o să te mănânce. Cartierul general al firmei este în Exeter și face naveta din Pendart.
- Dar sunt vreo cincizeci de kilometri distanță! Pierde timp în fiecare zi.
- Cum conduce el, nu e cine știe ce, râse tânăra femeie.

Pendart se zărea înfipț între dealurile domoale și Jane simți că i se accelerează pulsul. Erau multe lucruri pe care abia aștepta să le vadă de fiecare dată când se întorcea acasă, dar o bucurau mai ales gustările minunate pe care mătușa Gaby le servea la ceai și care reprezentau o amenințare pentru talia oricui. Erau însă irezistibile, mai ales dacă te delectai cu ele în aer liber.

Lui Jane îl plăcea să călărească de când era copil, să se plimbe pe distanțe lungi la care n-ar rezista oricine, dar pe care ea le străbătea cu ușurința copilului crescut la țară. Asta îi lipsea cel mai mult la Londra:

libertatea pe care ți-o oferea landa. Abia când intrară pe drumeagul ce ducea spre casă își dădu seama că habar n-are dacă Peter știe sau nu să călărească sau dacă-i place să se plimbe.

- E ținutul perfect pentru călărie, zise ea. Tu călărești?
- Am făcut-o la un moment dat, dar a trecut o veșnicie de atunci. Nu ai prea multe ocazii s-o faci la oraș și după cum știi, sunt prea ocupat ca să am timp să merg prea departe.
- Mhm...

Tânăra femeie răspunse absentă, privirea ei fiind atrasă de frumusețea vechii case, de cărămizile care păreau să absoarbă lumina soarelui și o reflectau ca pe niște diamante. Copaci înalți o străjuiau, ascunzând-o privirilor curioșilor, umbrind peluza pe care mătușa Gaby o ținea într-o stare perfectă. Nimic nu se schimbaseră la Pendart, totul era atât de familiar și de încântător, încât Jane simți fluturi în stomac, iar inima îi fu cuprinsă de căldură, mai ales după ce Peter opri motorul și se așternu o liniște binecuvântată.

Ușa se deschise imediat și apără un chip rotund.

– Bună, Mary! se bucură Jane urcând în grabă cele două trepte ca s-o îmbrățișeze pe femeia scundă și îndesată.

Mary Dawes era în casa mătușii de peste douăzeci de ani. Fusese măritată, dar rămăsese văduvă și acum era menajera, dar și companioana familiei.

– Bine ai revenit, domniță Jane! zise femeia îmbrățișând-o, după care o depărtă ca s-o vadă mai bine. Ești foarte palidă; aeru' ăsta de oraș nu e bun de nimic. Bine că ai venit acasă, ca să pun un pic de carne pe tine.

Instinctul matern al femeii o făcu pe Jane să izbucnească în râs. Menajera era deja aici când venise să locuiască la Pendart și se atașase imediat de copila frumușică, reușind în scurt timp să-i alunge tristetea și

bucurându-se când o învățase să râdă împreună cu Gavin. Mary fusese la fel de încântată ca stăpâna ei când cei doi tineri se logodiseră și la fel de tristă când se despărțiseră. Acum, se uita la Peter cu respect, dar și cu ostilitate, peste umărul tinerei femei.

– Mary, el e domnul Firth. Mătușa ți-a spus probabil că voi veni cu un prieten. Peter, dânsa este doamna Mary Dawes, menajera mătușii Gaby, dar și companioana, bucătăreasa și... Oh, face de toate în casa asta, nu-i așa, Mary?

Femeia încuviință din cap, dar încă suspicioasă.

– Așa, domniță Jane. Să vă iau bagajul, domnule, zise ea lăsând valizele lângă scară, ca să le ducă sus mai târziu. Nu cred că stăpâna v-a auzit venind. Era în camera de zi, da' cred că s-a dus în grădină.

– Bine, o găsim noi, zâmbi tânăra femeie.

După ce menajera urcă la etaj, Jane traversă holul. Știa exact cum va arăta camera când va deschide ușa și zâmbi mulțumită când observă razele de soare care se strecurau printre crengile copacilor și răcoarea brizei care pătrundea prin ușile franțuzești. Suspina fericită, cuprinsă de sentimentul de pace pe care i-l oferea întotdeauna încăperea asta, apoi privi afară după mama ei vitregă.

Gabrielle Drummond se îndrepta spre casă pe aleea umbrită și zâmbi larg când o văzu pe Jane.

Trecuseră aproape două luni de când fusese ultima dată la Pendart și cu toate astea tânăra femeie observă mici schimbări pe chipul luminos și în ochii negri ai celei pe care o considera mama ei. Apăruseră câteva riduri noi lângă ochi și pe frunte. Mătușa Gaby începea să-și arate vârsta în doar câteva săptămâni care trecuseră de la ultima lor revedere!

– Jane, draga mea! zise ea și intra înainte ca tânăra femeie să apuce să facă doi pași.

După ce se îmbrățișară, Gaby o ținu la distanță și o analiză la fel cum făcuse Mary.

– Mătușă! șopti Jane, simțind lacrimi în ochi.

– Bine ai venit acasă, draga mea!

Jane se eliberă din îmbrățișare și se întoarse, zâmbind în chip de scuză, spre Peter.

– Mătușă, vreau să ți-l prezint pe Peter Firth. Peter, ea e mătușa Gaby.

– Doamnă Drummond...

Peter se înclină, fiind mai formal decât de obicei. Jane simți că era nervos și-l bătu liniștitor pe braț.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Firth, zise femeia, studiindu-l curioasă. Bine ați venit la Pendart. Îmi pare rău că n-am ieșit la ușă să vă întâmpin, dar tocmai ieșisem în grădină, zise ea, făcând semn să ia loc și zâmbind încântată de manierele lui când așteptă să se așeze prima. Cum a fost călătoria?

– Destul de plăcută, pentru că am evitat traficul aglomerat, răspunse Jane. A durat mai mult, dar a meritat. Cel puțin pentru mine; eu am avut ideea să ocolim.

– Ai mai vizitat Exmoor vreodată, domnule Firth? întrebă mătușa Gaby, încercând să-l facă pe Peter să se relaxeze. Sper că vei profita de această vizită ca s-o faci. Este o sursă nesfârșită de bucurie chiar și pentru cei care locuiesc aici de-o viață.

– Sunt convins. Jane mi-a spus că e o zonă minunată pentru călărie.

– Bineînțeles. E recunoscută pentru asta. Călărești, domnule Firth?

– Am făcut-o cândva, admise el precaut, dar nu în ultimul timp.

– Ei bine, nu există niciun motiv pentru care să n-o faci dacă dorești, cât timp stai aici. Avem un grajd minunat și poți folosi oricând caii. Eu îi iubesc, dar mă tem că nu mai pot călări. Nici nu mă îndur să-i dau și de